

Opettelemaan elämää

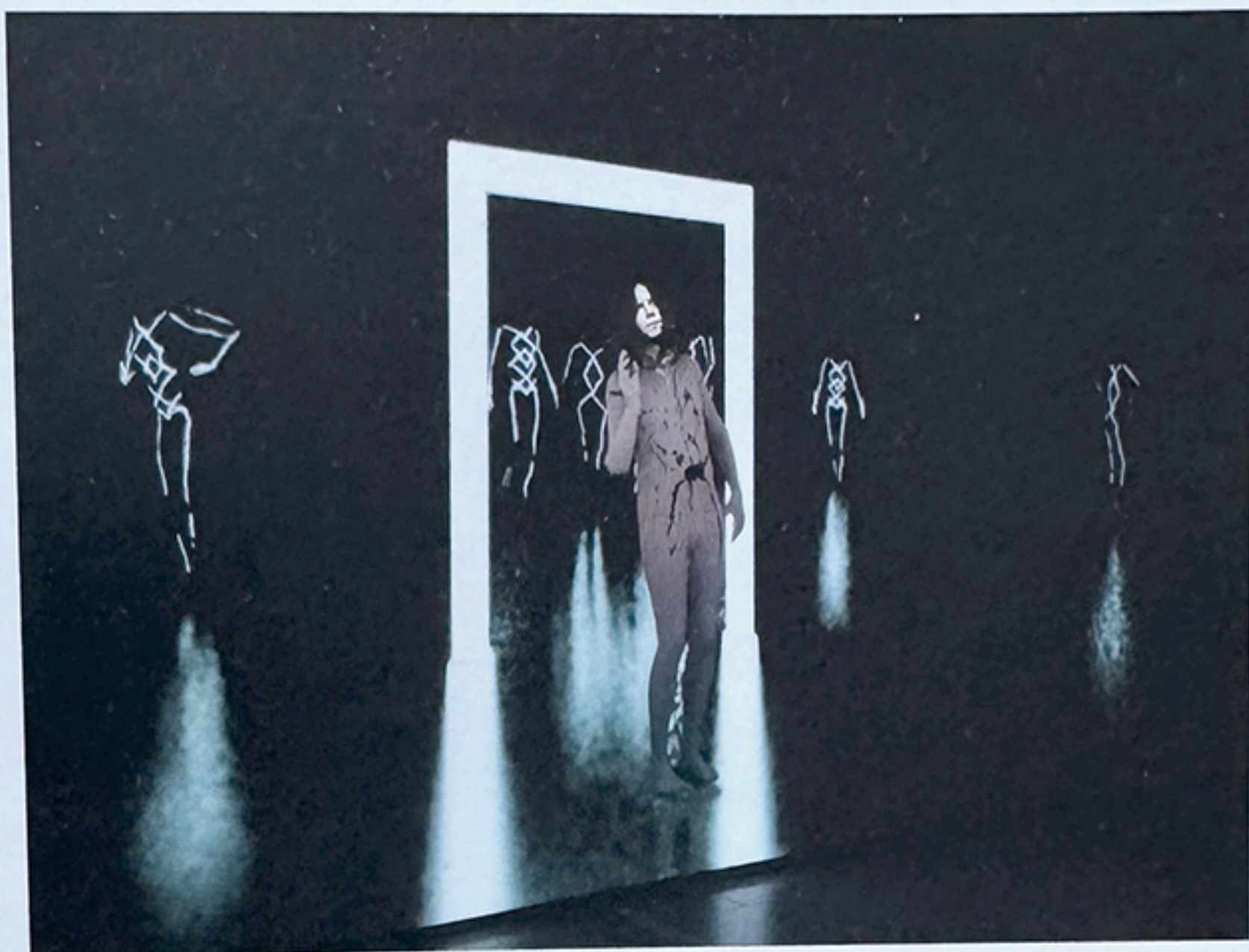
Hanna Haaslahti, *Kaltaiset*,
Tampereen taidemuseo,
27.9.2025-11.1.2026

Teksti: Raisa Jäntti

Teos *Kaltaiset* on täydellisesti ni-
metty. Se kasvattaa näyttelyn vie-
raista näiden kaltaisia virtuaali-
ihmisiä ja niiden jälkeläisiä. Teos on
toinen maailma.

Teos alkaa portaalilla, johon astu-
malla näyttelyvieras antaa kasvonsa
teokseen. Kasvot päätyvät virtuaa-
liselle olenolle, joka ei ole klooni
vaan uusi, varsin samannäköinen ih-
minen, jolla on oma vartalonsa, lii-
kekielensä ja olemuksensa. Se elää
kaksiulotteisena kuvana seinillä.

Museovieraista irtoaa näin erillisiä,
omaa elämänsä eläviä olentoja, kal-
taisia. Katselen portaalilla, mutten astu
siihen. Edessäni häälyy joukko kasvot-
tomia hahmoja. Ne odottavat, että an-
taisin lahjan: omat kasvoni, jotta ne
saisivat aloittaa elämän. Ne tutkivat
minua, vaativat minulta identiteettiä.

Kuvat: Hanna Haaslahti.

Kasvot saanut hahmo siirtyy seu-
raavalle seinälle. Nurkan takana virtu-
aali-ihmiset alkavat toimia yhdessä,
ne luovat suhteita ja harjoittelevat ole-
mista. Ja ne luovat jälkeläisiä, joissa
yhdistyy kahden ihmisen kasvopiir-
teitä. Ja sitten tulee uusia sukupolvia.

Katselen teosta ja mietin, haluanko
olla osa sitä. Entä jos haluan pitää kas-
voni? Olenko itsekäs? Tosikko? Vai pi-
dänpö vain huolta yksityisyydestäni,
kun en anna kasvopiirteitäni kenen
tahansa käyttöön?

Olentojen elämään opetteleminen
on aika liikuttavaa katseltavaa. Ehkä
en halua nähdä itseäni sellaisena, uu-
tena. Ehkä en halua jättää itseäni
tänne museon pimeään alakertaan
opettelemaan elämää.

Suhde omiin kasvoihin paljastuu
hetkissä, joissa ne näkee uudella ta-

valla. Näytänkö valokuvassa itseltäni,
ja jos en, keneltä muultakaan voisin
näyttää. Suhde itsestä irronneeseen,
liikkuvana kuvana elävään virtuaa-
liseen ihmiseen on välittömästi luja,
utelias. Mitä se tekee, uusi keho, uudet
tavat toimia. Tunnistanko itseäni siitä?

Halu olla olematta osa teosta on
vahva, vaikkei kukaan tuntisi minua
täällä eikä havahtuisi miettimään,
mistä juuri nuo kasvot ovat tulleet. En
halua jättää itseäni tänne ja olla sa-
manaikaisesti muualla. En saa selville
tunnenko myötätuntoa itseäni koh-
taan vai kopiota, jonka joutuisin jättä-
mään. Haluan olla yksi kappale.

Ja toisaalta haluan kokea, millaista
on olla kaksiulotteinen. Nähdä sen ke-
veyden, että saa olla uusi, ettei vielä
tarvitse osata elää. ■